

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของการถูกกีดกันทางสังคม และความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง และก้าวร้าวแทนที่" เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) ใช้รูปแบบการศึกษา 2 (เงื่อนไขการถูกกีดกันทางสังคมหรือไม่ถูกกีดกันทางสังคม) $\times$ 2 (ผู้ที่อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงหรือต่ำ) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างมาตรวัดลักษณะอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ จำนวน 75 คน (รายละเอียดในตารางที่ 1)

2. กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจริงเป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 160 คน ที่ได้รับการสุ่มเข้าสู่ 1 ใน 8 เงื่อนไขการทดลอง เงื่อนไขละ 20 คน รวมผู้เข้าร่วมการทดลองทั้งสิ้น 160 คน จำแนกผู้ร่วมการทดลองตามเงื่อนไขของการทดลองดังแสดงในตารางที่

2

ตารางที่ 2

จำนวนผู้เข้าร่วมการทดลองจำแนกตามเงื่อนไขการทดลอง

ผู้เข้าร่วมการทดลอง	เงื่อนไขการทดลอง		รวม
	ถูกกีดกันทางสังคม	ไม่ถูกกีดกันทางสังคม	
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูง	40	40	80
อ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ	40	40	80
รวม	80	80	160

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรฐานวัดลักษณะอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ
2. กระดาษสำหรับเขียนแนะนำตนเอง
3. ใบแสดงผลการตอบรับการเข้ากลุ่ม
4. เสียงที่ใช้วัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงและก้าวร้าวแทนที่จำนวน 10 เสียง
5. แบบฟอร์มการเลือกเสียง
6. แบบฟอร์มการจัดอันดับของเสียง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. มาตรฐานวัดลักษณะอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ

มาตรฐานวัดลักษณะอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ ดัดแปลงมาจาก Rejection sensitivity Questionnaire (RSQ) ของ Downey และ Feldman (1996) มีข้อกระทงทั้งหมด 18 ข้อ โดยในแต่ละข้อนั้นมีข้อคำถามอยู่ 2 ข้อ คือ ความกังวลหรือวิตกและความคาดหวังต่อสถานการณ์ ในแต่ละข้อคำถาม

ขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ

1. นำข้อกระทงความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธของ Downey และ Feldman (1996) จำนวน 18 ข้อมาถอดความเป็นภาษาไทย พร้อมทั้งคิดข้อกระทงเพิ่มอีก 9 ข้อ รวมเป็น 27 ข้อ
2. นำข้อกระทงความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธทั้ง 27 ข้อ มาให้อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์จรุงกุล บุรพวงศ์ พิจารณาความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไข
3. นำข้อกระทงทั้ง 27 ข้อ มารวบรวมเป็นมาตรฐานวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ โดยมาตรฐานวัดดังกล่าวเป็นมาตรฐานวัดแบบประมาณค่าแบบ 7 ช่วงดังนี้ (ตัวอย่างในภาคผนวก ก)

3.1 คำตอบข้อคำถามเกี่ยวกับความกังวลและวิตก แบ่งเป็น 7 ช่วงดังนี้

1	หมายถึง	ไม่กังวลอย่างยิ่ง	คิดเป็น	1	คะแนน
2	"	ไม่กังวล	คิดเป็น	2	คะแนน
3	"	ค่อนข้างไม่กังวล	คิดเป็น	3	คะแนน
4	"	กังวลและไม่กังวลพอๆกัน	คิดเป็น	4	คะแนน
5	"	ค่อนข้างกังวล	คิดเป็น	5	คะแนน
6	"	กังวล	คิดเป็น	6	คะแนน
7	"	กังวลอย่างยิ่ง	คิดเป็น	7	คะแนน

3.2 คำตอบข้อคำถามเกี่ยวกับความคาดหวัง แบ่งเป็น 7 ช่วงดังนี้

1	หมายถึง	เป็นไปได้อย่างยิ่ง
2	"	เป็นไปได้
3	"	ค่อนข้างเป็นไปได้
4	"	เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้พอๆกัน
5	"	ค่อนข้างเป็นไปได้
6	"	เป็นไปได้
7	"	เป็นไปได้อย่างยิ่ง

ซึ่งการคิดคะแนนในแต่ละข้อของมาตรวัดลักษณะอ่อนไหวนั้น จะรวมคะแนนจากข้อแรก ที่ถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลกับข้อที่ 2 ที่ถามเกี่ยวกับความคาดหวังโดยที่ข้อที่ 2 นี้จะต้องมีการกลับคะแนนก่อนที่จะนำไปรวมกับข้อแรก ดังนี้

1	หมายถึง	เป็นไปได้อย่างยิ่ง	คิดเป็น	7	คะแนน
2	"	เป็นไปได้	คิดเป็น	6	คะแนน
3	"	ค่อนข้างเป็นไปได้	คิดเป็น	5	คะแนน
4	"	เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้พอๆกัน	คิดเป็น	4	คะแนน
5	"	ค่อนข้างเป็นไปได้	คิดเป็น	3	คะแนน
6	"	เป็นไปได้	คิดเป็น	2	คะแนน
7	"	เป็นไปได้อย่างยิ่ง	คิดเป็น	1	คะแนน

ขั้นตอนในการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

นำมาตรวัดลักษณะอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธจำนวน 27 ข้อ ไปให้นิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยจำนวน 75 คนตอบ โดยข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการสร้างมาตรวัด ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธแสดงในตารางที่ 1

การวิเคราะห์ข้อกระทง (Item analysis)

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงรายข้อ (Item analysis) ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนรวมสูงกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 แบ่งเป็นกลุ่มสูงได้จำนวน 21 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนรวมต่ำกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 แบ่งเป็นกลุ่มต่ำได้จำนวน 20 คน โดยการทดสอบค่าสถิติที (t -test Independent groups) พบว่ามีข้อกระทงที่มีนัยสำคัญต่ำกว่า .05 จำนวน 25 ข้อ และข้อกระทงที่มีนัยสำคัญมากกว่า .05 จำนวน 2 ข้อ
2. นำข้อกระทงทั้ง 25 ข้อ ที่ค่าที (t) มีนัยสำคัญต่ำกว่า .05 มาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ (Corrected item-total correlation) ถ้าข้อกระทงใดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่น ๆ ต่ำกว่าค่าวิกฤตของ r ($73, \alpha = 05$) = .19 ถือว่าข้อกระทงนั้นด้อยคุณภาพและตัดข้อกระทงนั้นออก เมื่อเสร็จขั้นตอนนี้เหลือข้อกระทง 24 ข้อ ได้ค่าแอลฟาเท่ากับ .92 (รายละเอียดในตารางภาคผนวก ข)

การวิเคราะห์ความตรง (Validity) ของมาตร

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ พบว่าตัวแปรที่สามารถนำมาใช้ตรวจสอบความตรงของมาตรได้ คือองค์ประกอบด้านความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) จากรูปแบบ 5 องค์ประกอบของบุคลิกภาพ (The Five-Factor Model of Personality) ตามแนวคิดของ Costa และ McCrae (1992) ซึ่งมีทั้งหมด 5 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism)

องค์ประกอบที่ 2 การแสดงออก (Extraversion)

องค์ประกอบที่ 3 การเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience)

องค์ประกอบที่ 4 ความเป็นมิตร (Agreeableness)

องค์ประกอบที่ 5 ความมีจิตสำนึก (Conscientiousness)

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของตัวอย่างในการสร้างมาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ จำแนกตามลักษณะพื้นฐานต่าง ๆ (N = 75)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	24	32.00
หญิง	51	68.00
2. อายุ		
18 ปี	17	22.70
19 ปี	26	34.70
20 ปี	17	22.70
21 ปี	4	5.30
22 ปี	6	8.00
23 ปี	5	6.70
3. ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	33	44.00
ชั้นปีที่ 2	20	26.70
ชั้นปีที่ 3	11	14.70
ชั้นปีที่ 4	4	5.30
ชั้นปีที่ 5	7	9.30
4. คณะ		
วิทยาศาสตร์	17	22.70
จิตวิทยา	15	20.00
ครุศาสตร์	14	18.70
เศรษฐศาสตร์	12	16.00
วิศวกรรมศาสตร์	8	10.70
นิเทศศาสตร์	4	5.30
อักษรศาสตร์	2	2.70
นิติศาสตร์	1	1.30
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	1	1.30
สัตวแพทยศาสตร์	1	1.30

ขวัญเรือน แสงจิ้น (2546) กล่าวว่าความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) เป็นความบกพร่องในการปรับอารมณ์ ซึ่งเป็นแนวโน้มทั่วไปของการมีประสบการณ์ทางลบ เช่น ความกลัว ความขวยเขิน ความโกรธ ความผิด และความขยะแขยง ยังรวมไปถึงภาวะอารมณ์สับสนที่แทรกซ้อนเข้ามาในการปรับตัว บุคคลที่ได้คะแนนด้านนี้สูง มีแนวโน้มที่จะมีความคิดขาดเหตุผล มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนเองน้อย และเผชิญต่อความเครียดได้ไม่ดีเท่าคนอื่น คนที่มีคะแนนในด้านนี้สูงอาจเสี่ยงต่อการมีปัญหาด้านจิตบางชนิดแต่ก็เป็นไปได้ว่าอาจไม่ได้มีความผิดปกติทางจิตเสมอไป ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ประกอบไปด้วย 6 ด้านดังนี้

ด้านที่ 1 ความวิตกกังวล (Anxiety)

ด้านที่ 2 ความโกรธแบบเป็นปฏิปักษ์ (Angry Hostility)

ด้านที่ 3 ความซึมเศร้า (Depression)

ด้านที่ 4 ความสำนึกในตนเอง (Self-Consciousness)

ด้านที่ 5 การกระทำตามความต้องการเฉพาะหน้า (Impulsiveness)

ด้านที่ 6 ความเปราะบาง (Vulnerability)

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าความไม่มั่นคงทางอารมณ์ เป็นพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกับการป่วยทางอารมณ์และเป็นปัจจัยเสี่ยงประการแรกของการซึมเศร้ารวมทั้งพบหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของมิตินี้กับการครุ่นคิดเกี่ยวกับการถูกข่มขู่

สำหรับงานวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างความไม่มั่นคงทางอารมณ์กับความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิบัติเสพบว่า Downey และ Feldman (1996) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิบัติเสและ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์พบว่า ลักษณะความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิบัติเสมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มั่นคงทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .36, p < .001$) เช่นเดียวกับ Ayduk และคณะ (2008) รายงานสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างลักษณะความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิบัติเสและความไม่มั่นคงทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .31, p < .001$) รวมทั้งงานวิจัยของ Ayduk และคณะ (2008) ยังมีผลสอดคล้องกันโดยพบสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญระหว่างสองลักษณะนี้ด้วย ($r = .45, p < .0001$)

นอกจากนี้การศึกษาของ Brookings, Zembar, และ Hochstetler (2003) พบว่า มาตรการวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ (Rejection Sensitivity Questionnaire: RSQ) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรการวัดบุคลิกภาพในมิติไม่มั่นคงทางอารมณ์ ($r = .36, p < .01$)

ดังนั้นในการตรวจสอบความตรงของมาตรการวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงเป็นการเหมาะสมที่จะหาความตรงโดยนำมาหาสหสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) ของแบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ โดยมีรายละเอียดของแบบวัดดังนี้

แบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ เป็นมาตรการที่ใช้จำแนกลักษณะบุคลิกภาพ ซึ่ง ขวัญเรือน แสงจัน (2546) และนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีก 2 คน คือ นิตยา เมธาพิพัฒน์ (2546) และศุภดิ คุุสานนท์ (2546) ได้ร่วมกันสร้างขึ้นตามแนวโครงสร้าง NEO PI-R ของ Costa และ McCrae (1992) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 มิติ คือความไม่มั่นคงทางอารมณ์ การแสดงออก การเปิดรับประสบการณ์ ความเป็นมิตรและความมีจิตสำนึก ในการตรวจสอบความตรงของมาตรการวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ จะนำเฉพาะองค์ประกอบด้านความไม่มั่นคงทางอารมณ์ซึ่งมีข้อกระทงจำนวน 10 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha, α) = .72 มาใช้ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนการตรวจสอบความตรง

- 1.1 ผู้วิจัยติดต่อขออนุญาตใช้แบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณางค์ มณีศรี
- 1.2 นำแบบวัดบุคลิกภาพทั้ง 2 ชุด คือมาตรการวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธและมาตรการวัดบุคลิกภาพ 5 มิติ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกันที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 75 คน (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก1)
- 1.3 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบวัดบุคลิกภาพทั้ง 2 ชุดได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้ มาตรการวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับแบบวัดบุคลิกภาพ 5 มิติ ด้านความไม่มั่นคงทางอารมณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, $r(73) = .50, p < .01$ จึงเชื่อว่ามีคุณภาพเพียงพอที่จะใช้ได้

1.4 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงทั้ง 24 ข้อที่ผ่านการทดสอบความเที่ยง มาวิเคราะห์ความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน (construct validity) ของมาตรด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principal components) พบว่ามาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธมี 1 องค์ประกอบตามแนวคิดเชิงทฤษฎีของ Downey และ Feldman (1996) และสอดคล้องกับงานวิจัย Broodings, Zembler, และ Hochstetler (2003) ที่รายงานองค์ประกอบของมาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธว่ามีเพียงองค์ประกอบเดียว

นำมาตรมาทดสอบด้วยโมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นเพื่อตรวจสอบความตรง โดยแบ่งเป็น 1 องค์ประกอบ พบว่าโมเดลมีความเหมาะสม (fit) สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไคสแควร์เท่ากับ 260.30 ค่ารากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ .05 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .77 (รายละเอียดในตารางภาคผนวก ค)

2. เครื่องมือที่ใช้วัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงและก้าวร้าวแทนที่

ผู้วิจัยใช้การวัดความก้าวร้าวด้วยวิธีการเลือกเสียงต่างให้ผู้อื่นฟัง โดยแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวที่พัฒนาโดยปฏิภากร นาครอด (2550) ซึ่งได้คัดเลือกเสียงจำนวน 10 เสียงมาเพื่อใช้ในวัดความก้าวร้าวจากบุคคลที่ถูกปฏิเสธจากกลุ่ม โดยแบ่งเป็น

เสียงทางบวก คือ เสียงที่ฟังแล้วทำให้รู้สึกอารมณ์ดี ผ่อนคลาย สนุกสนาน อันได้แก่ เสียงธรรมชาติในป่า เสียงคลื่นทะเล เสียงนกร้อง เสียงน้ำไหล และเสียงดนตรี

เสียงทางลบ คือ เสียงที่ฟังแล้วทำให้รู้สึกอารมณ์ไม่ดี เครียด รำคาญ หดหู่ อันได้แก่ เสียงฟ้าผ่า เสียงยิงปืน เสียงรถดับเพลิง เสียงกรีดร้อง และเสียงสัญญาณเตือนภัย

2.1. เสียงทั้งหมดจะถูกกำกับด้วยชื่อที่เป็นหมายเลขดังนี้

เสียงที่ 1 คือ เสียงธรรมชาติในป่า

เสียงที่ 2 คือ เสียงฟ้าผ่า

เสียงที่ 3 คือ เสียงคลื่นทะเล

เสียงที่ 4 คือ เสียงยิงปืน

เสียงที่ 5 คือ เสียงนกร้อง

เสียงที่ 6 คือ เสียงรถดับเพลิง

เสียงที่ 7 คือ เสียงน้ำไหล

เสียงที่ 8 คือ เสียงสัญญาณเตือนภัย

เสียงที่ 9 คือ เสียงดนตรี

เสียงที่ 10 คือ เสียงกรีดร้อง

2.2. การคิดคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวแบ่งได้เป็น 2 วิธี ได้แก่

4.2.1. คิดจากค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากกลุ่มตัวอย่าง 70 คน โดยปฏิการ นาครอด (2550) ได้เก็บรวบรวมจากการเปิดเสียงทั้ง 10 ให้ฟังแล้วเรียงลำดับความไม่น่าฟังของเสียงจากน้อยที่สุดไปจนถึงน่าฟังมากที่สุด และคำนวณหาค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงได้ดังนี้

เสียงนกร้อง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	2.36
เสียงน้ำไหล	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	2.70
เสียงคลื่นทะเล	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	3.27
เสียงดนตรี	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	3.33
เสียงธรรมชาติในป่า	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	3.73
เสียงฟ้าผ่า	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	6.87
เสียงยิงปืน	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	7.67
เสียงรถดับเพลิง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	7.96
เสียงสัญญาณเตือนภัย	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	8.07
เสียงกรีดร้อง	มีค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับความไม่น่าฟังเท่ากับ	9.12

ผู้ร่วมการทดลองเลือกเปิดเสียงใดให้ผู้ช่วยการทดลองหรือสมาชิกกลุ่มในการทดลองอื่นฟังลงในแบบฟอร์มการเลือกเสียง (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ก) จะมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวตามค่าเฉลี่ยจากการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงนั้น ๆ เช่น หากเลือกเปิดเสียงที่ 1 คือ เสียงธรรมชาติในป่า มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวเท่ากับ 3.73 หรือหากเลือกเปิดเสียงที่ 2 คือ เสียงฟ้าผ่ามีคะแนนความก้าวร้าวเท่ากับ 6.87

4.2.2. คิดคะแนนความก้าวร้าวจากการให้ผู้เข้าร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียง โดยผู้ร่วมการทดลองต้องเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงที่ได้ฟัง 10 เสียงเดิมจากน่าฟังมากที่สุดถึงน่าฟังน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มเติม (ดูตัวอย่างในภาคผนวก จ) คะแนนความก้าวร้าวคิดจากการเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงที่ผู้ร่วมการทดลองเรียงไว้ เช่น ผู้ร่วมการทดลองเปิดเสียงที่ 1 ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง และผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับเสียงที่ 1 ให้มีความน่าฟังอยู่ในลำดับที่ 3 จะคิดเป็นคะแนนความก้าวร้าว 3 คะแนน ซึ่งคะแนนความก้าวร้าวเพิ่มเติมนี้ ผู้วิจัยจะนำมาใช้เพื่อหาสหสัมพันธ์กับคะแนนความก้าวร้าวหลักที่คิดจากค่าเฉลี่ยความน่าฟังของเสียง เพื่อดูว่าคะแนนความก้าวร้าวทั้ง 2 แบบนั้น มีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด

3. ใบแสดงผลการตอบรับการเข้ากลุ่ม

กระดาษขนาด กว้าง 21 ซม. × ยาว 9 ซม. ที่มีข้อความหัวกระดาษว่า "ผลการคัดเลือกผู้เข้าร่วมการทดลอง" โดยมีช่องว่างให้เขียนชื่อ-สกุลของผู้เข้าร่วมการทดลอง โดยถัดมามีผลการคัดเลือกการเข้าร่วมกลุ่มจากผู้ช่วยวิจัยที่ 1, 2 และ 3 โดยมีช่องสี่เหลี่ยมเพื่อให้ทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความเลือกหรือไม่เลือกตามเงื่อนไขการทดลอง (ดูตัวอย่างภาคผนวก ฉ)

4. กระดาษสำหรับเขียนแนะนำตนเอง

กระดาษสำหรับเขียนแนะนำตนเอง เป็นกระดาษขนาด A4 (กว้าง 21 ซม. × ยาว 29.7 ซม.) ที่มีข้อความหัวกระดาษว่า "นี่แหละ...ตัวฉัน" โดยมีหัวข้อต่าง ๆ เว้นช่องว่างไว้เพื่อให้ตอบคือ ชื่อ-นามสกุล เพศ อายุ ศาสนา คณะ ชั้นปี และเกรดเฉลี่ย และมีบรรทัดที่

เว้นว่างจำนวน 5 บรรทัดไว้เพื่อให้เขียนแนะนำตัวเองภายใต้คำสั่ง โปรดเขียนแนะนำตัวเองในด้านต่าง ๆ เช่น ลักษณะนิสัย ความชอบส่วนตัว ข้อเด่น ข้อด้อย มาอย่างสั้น ๆ (ดูตัวอย่างภาคผนวก ข)

ขั้นตอนการทดลองและการเก็บข้อมูล

การศึกษาที่ 1 (วัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง)

ขั้นแรก

ผู้วิจัยติดต่อแจกมาตรวัดความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธให้นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไป และวิชาจิตวิทยาบุคลิกภาพชั้นนำทำ ก่อนที่จะเชิญกลุ่มตัวอย่างเข้ามามีส่วนร่วมการทดลอง โดยจะเชิญกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่เป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเข้ามามีส่วนร่วมการทดลอง โดยแบ่งเป็น 2 เงื่อนไข ได้แก่ กลุ่มที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธสูงและกลุ่มที่มีความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธต่ำ จากนั้นโทรศัพท์ติดต่อนัดเวลาตามที่นิสิตสะดวกเพื่อเข้าร่วมการทดลองขั้นต่อไป

ขั้นที่สอง

1. เมื่อผู้ร่วมการทดลองมาถึงผู้วิจัยให้รายละเอียดกับผู้ร่วมการทดลองว่า "สวัสดีคะน้อง วันนี้พี่จะมีกิจกรรมกลุ่มให้น้องทำนะคะ โดยมีชื่อกิจกรรมว่า "นิสิตพันธุ์ใหม่ หัวใจเกินร้อย" ซึ่งจะเป็นการพัฒนาทักษะให้กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในการทำงานเป็นทีม และการดำเนินชีวิตในสังคมในด้านต่าง ๆ อย่างเป็นเลิศ ซึ่งเป็นโครงการนำร่องของทางคณะจิตวิทยาได้จัดทำขึ้น โดยจะให้มีสมาชิกกลุ่มละ 5 คน ซึ่งตอนนี้มีสมาชิกในกลุ่มอยู่แล้ว 4 คน และพี่ต้องการอีกเพียง 1 คนเท่านั้นคะ โดยผู้ที่เข้าไปร่วมทำกิจกรรมกับกลุ่มได้นั้นต้องผ่านการคัดเลือกจากผู้ช่วยวิจัย 2 ใน 3 คน จึงจะสามารถมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มได้ ซึ่งผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คนนั้นจะพิจารณาน้อง ๆ ว่าสมควรได้เข้าร่วมโครงการนี้หรือไม่โดยจะอ่านจากการเขียนของแนะนำตนเองของน้องและหลังจากนั้นก็ให้น้องพูดแนะนำตัวเองผ่านกล้องวงจรปิดไปยังห้องที่ผู้ช่วยวิจัยนั่งดูอยู่ น้องจะไม่เห็นพวกเขาจะคะ จะได้ตื่นเต้นน้อยลงเิง เอาหละ มาเริ่มกันเลย เดี่ยวพี่จะให้น้องเขียนแนะนำตัวเองก่อนเป็นเวลาประมาณ 3

นาทีนะคะ แล้วจากนั้นก็จะให้สัญญาณให้น้องแนะนำตัวเองผ่านกล้องวงจรปิดต่ออีกประมาณ 2 นาทีค่ะ"

2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองเขียนแนะนำตัวเองลงในกระดาษสำหรับแนะนำตนเองที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ให้ โดยใช้เวลาประมาณ 3 นาที โดยผู้วิจัยบอกกับผู้ร่วมการทดลองว่า "ให้น้องเขียนแนะนำตัวเองลงในกระดาษ "นี่แหละตัวฉัน" ที่พี่แจกให้ โดยพยายามบอกถึงความเป็นตัวน้องเองเช่น นิสัยใจคอ ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เป็นต้น ให้มากที่สุดนะคะ" เมื่อครบ 3 นาทีผู้วิจัยกลับเข้ามาเก็บกระดาษแผ่นนั้นออกไป พร้อมกับพูดว่า "โอเคนะคะ หมดเวลาแล้วคะ แคนก็แค่นั้นนะคะ" และหลังจากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองเดินไปยังจุดวางเท้าเพื่อแนะนำตนเองอีกครั้งผ่านกล้องวงจรปิดในห้องทดลองประมาณ 2 นาที โดยผู้วิจัยบอกกับผู้ร่วมการทดลองว่า "ต่อไปพี่จะให้น้องแนะนำตัวผ่านกล้องวงจรปิดนะคะ เต็มที่เลยนะคะน้อง ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คนจะดูน้องอยู่อีกห้องหนึ่ง เพื่อที่น้องจะได้ไม่เขิน พี่จะให้เวลาน้อง 3 นาทีในการแนะนำตัวเองนะคะ ขอให้น้องมายืนตรงเครื่องหมายนี้ และมองไปยังกล้อง ถอย (ขึ้น/ลง) อีกนิดนึงคะ โอเค พี่จะนับถอยหลังแล้วน้องเริ่มเลยนะคะ 3 2 1 เริ่มได้ค่ะ"

หมายเหตุ หากผู้ร่วมการทดลองถามว่าให้พูดเหมือนที่เขียนหรือไม่ ผู้วิจัยจะตอบว่า "ก็ไม่จำเป็นนะคะ แล้วแต่น้องเลย ยังไงก็ได้ค่ะ"

3. สุ่มผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่ 1 ใน 2 เงื่อนไข ดังต่อไปนี้
เงื่อนไขที่ 1 ถูกกีดกันทางสังคม

ผู้วิจัยบอกผลการพิจารณาจากการแนะนำตนเองโดยผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 ท่านว่า "ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ ไม่มีผู้ช่วยวิจัยคนใด เลื่อนน้องให้เข้าร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่มกับสมาชิกคนอื่น ๆ เลยค่ะ" พร้อมกับแสดงหลักฐานซึ่งเป็นกระดาษแสดงผลการตอบรับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คนทำเครื่องหมาย ✓ หน้าช่องไม่เลือก

เงื่อนไขที่ 2 ไม่ถูกกีดกันทางสังคม

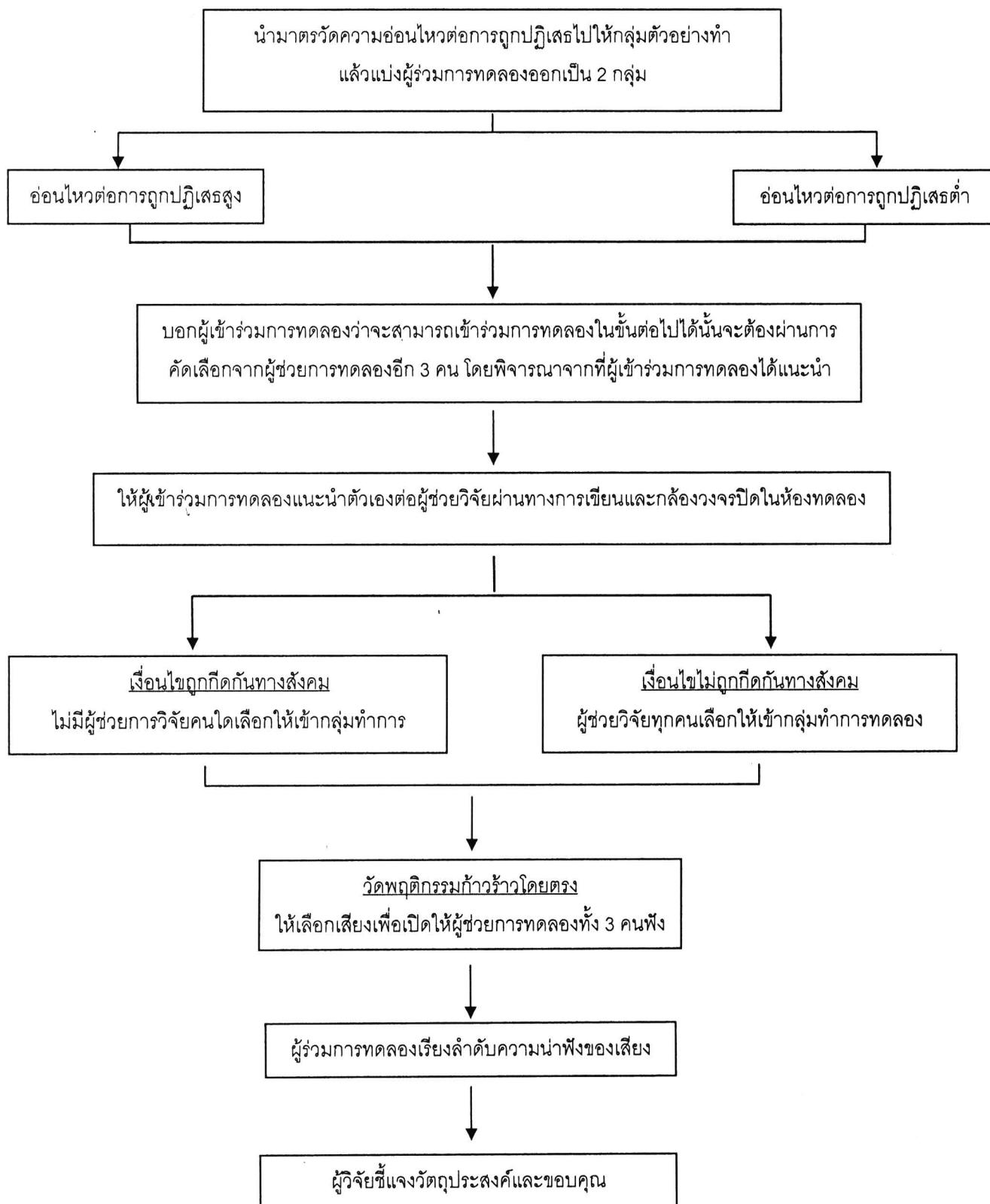
ผู้วิจัยบอกผลการพิจารณาจากการแนะนำตนเองโดยผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 ท่านว่า "ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คน เลื่อนน้องให้เข้าร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ได้ค่ะ" พร้อมกับแสดงหลักฐานซึ่งเป็น

กระดาษแสดงผลการตอบรับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คนทำ
เครื่องหมาย ✓ หน้าช่องเลือก

4. ผู้วิจัยและผู้ร่วมการทดลองตามเงื่อนไขเพื่อทำการทดสอบการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง ดังต่อไปนี้
  - ก. เงื่อนไขไม่ถูกกีดกันทางสังคม ผู้วิจัยบอกผู้ร่วมการทดลองว่าจะมีกิจกรรมให้ทำระหว่างที่รอ ดังนี้ "น้องคะระหว่างที่รอเพื่อนคนอื่น ๆ เพื่อร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม พี่มีงานให้น้องทำอย่างหนึ่งนะคะ"
  - ข. เงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคม ผู้วิจัยบอกผู้ร่วมการทดลองว่า "เนื่องจากน้องไม่ได้เข้าไปร่วมกิจกรรมกลุ่มกับสมาชิกคนอื่น ๆ แต่พี่มีงานให้น้องทำอย่างหนึ่งนะคะ"

จากนั้นผู้วิจัยอธิบายถึงงานที่จะให้ผู้ร่วมการทดลองทุกคนทำดังนี้ "น้องคะช่วยเลือกเสียงให้พี่หน่อยนะคะ พี่จะไปเปิดให้ผู้ช่วยวิจัย 3 คนในห้องนั้นฟัง คือพี่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเป็นหัวหน้าโครงการนี้ ให้มาทดสอบผู้ช่วยวิจัยทั้ง 3 คนนั้น ก็เพราะว่าโครงการนี้ทางคณะจิตวิทยาจะต้องมีการประเมินผู้ช่วยวิจัยที่เพิ่งประเมินน้อง 3 คนนั้นด้วย คือมันจะเป็นการทดสอบความสามารถในหลาย ๆ ด้าน แต่ในส่วนของพี่จะเป็นการทดสอบว่าเสียงชนิดต่าง ๆ มีผลต่อความสามารถในการใช้เหตุผลและการแสดงความรู้สึกของเค้า 3 คนหรือไม่ จึงทดสอบโดยการเปิดเสียงชนิดต่าง ๆ ให้ฟังในขณะที่กำลังทำงานที่ต้องใช้การตัดสินใจ และเพื่อป้องกันความลำเอียงของพี่ จึงต้องการให้น้องเป็นผู้เลือกเสียงแทน โดยน้องจะได้ฟังเสียงตัวอย่าง 10 เสียง เสียงละประมาณ 9 วินาที" เมื่อเลือกเสร็จแล้ว ก็ให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด (เสียงเดิม) โดยผู้วิจัยบอกผู้ร่วมการทดลองว่า "เนื่องจากพี่ก็ต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความชื่นชอบในเสียงประเภทต่าง ๆ ที่พวกน้องได้ฟังด้วย พี่เลยอยากให้น้องช่วยช่วยจัดอันดับเสียงที่ได้ฟังให้พี่หน่อยคะ จากเสียงที่น่าฟังมากที่สุดไปยังเสียงที่น่าฟังน้อยที่สุด ลงในแบบฟอร์มที่พี่แจกให้นะคะ ขอขอบคุณมากคะ"

5. หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงเปิดเผยวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิจัยและขอรับรองไม่ให้ผู้ร่วมการทดลองเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดให้แก่ผู้อื่นฟัง พร้อมทั้งกล่าวขอบคุณผู้ร่วมการทดลอง ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 สรุปขั้นตอนการดำเนินการทดลองที่ 1

การศึกษาที่ 2 (วัดพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่)

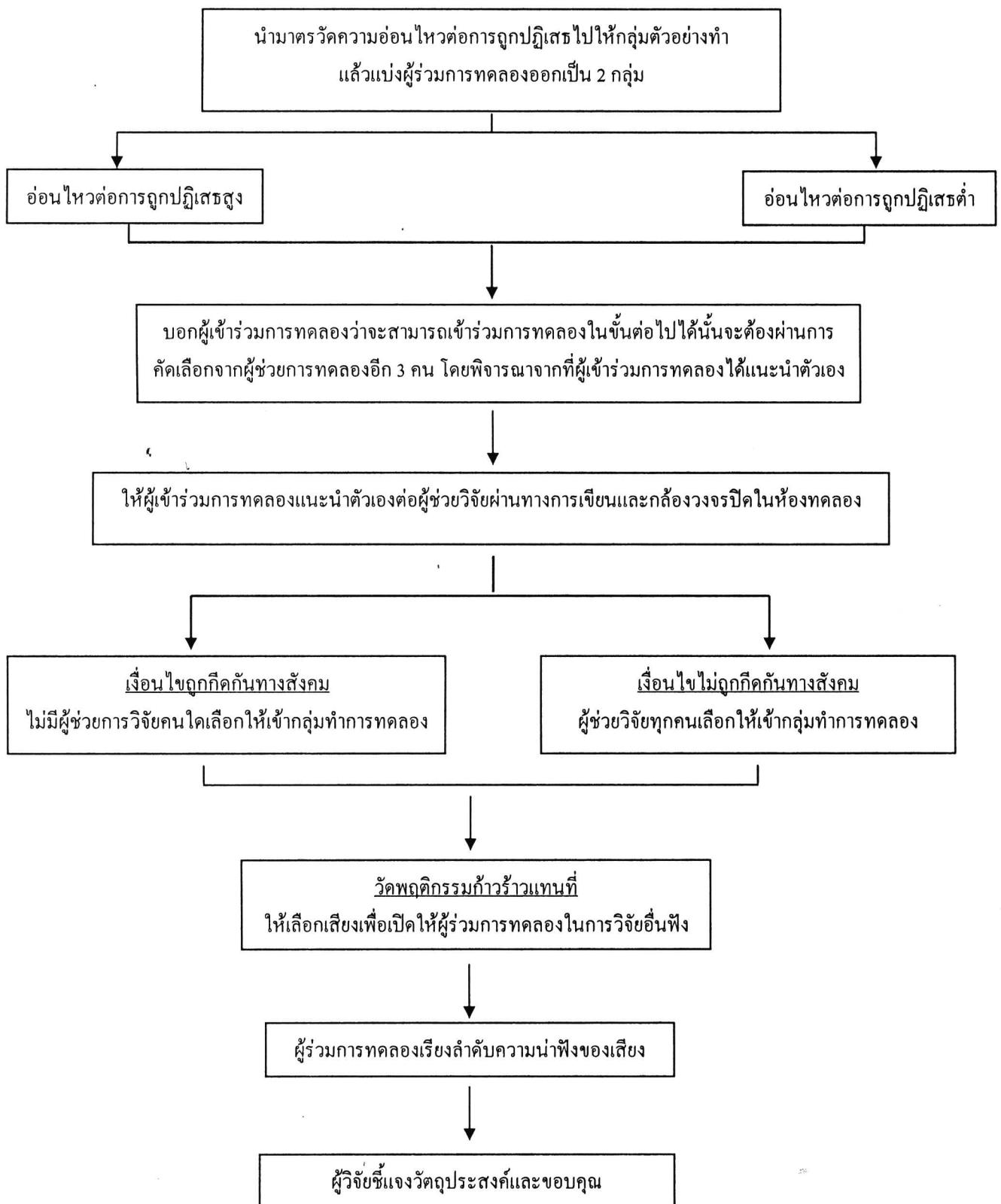
ขั้นตอนต่าง ๆ เหมือนกับการทดลองที่ 1 ที่วัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง แต่จะแตกต่างกันตรงเป้าหมายที่ผู้ร่วมการทดลองจะต้องเลือกเสียงให้ฟัง

โดยหลังจากที่ผู้วิจัยสุ่มผู้ร่วมการทดลองเข้าสู่เงื่อนไขถูกกีดกันทางสังคมและไม่ถูกกีดกันทางสังคมเช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 แล้ว จากนั้นผู้วิจัยจะบอกผู้ร่วมการทดลองว่า “คือพี่จะให้น้องมาช่วยเลือกเสียงให้เพื่อนที่เหนื่อยค่ะ ซึ่งเค้ากำลังทำการทดลองกับเด็กมัธยมปลายอยู่ โดยที่ต้องการทดสอบว่าเสียงชนิดต่าง ๆ มีผลต่อความสามารถในการใช้เหตุผลและการแสดงความรู้สึกหรือไม่ จึงทดสอบโดยการเปิดเสียงชนิดต่าง ๆ ให้ผู้สมัครฟังในขณะที่กำลังทำงานที่ต้องใช้การตัดสินใจ และเพื่อป้องกันความลำเอียงของผู้วิจัย จึงต้องการให้น้องเป็นผู้เลือกเสียง โดยท่านจะได้ฟังเสียงตัวอย่าง 10 เสียง เสียงละประมาณ 9 วินาที” เมื่อเลือกเสร็จแล้ว ก็ให้ผู้ร่วมการทดลองเรียงลำดับความน่าฟังของเสียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด (เสียงเดิม) เช่นเดียวกับกับการทดสอบพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง ดังแสดงในภาพที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) 2(ความอ่อนไหวต่อการถูกปฏิเสธ : สูงและต่ำ) $\times$ 2 (เงื่อนไขการกีดกันทางสังคม : ถูกกีดกันทางสังคมและไม่ถูกกีดกันทางสังคม) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงและพฤติกรรมก้าวร้าวแทนที่

ภาพที่ 4 สรุปขั้นตอนการดำเนินการทดลองที่ 2